

ver 5 pCt. — medens der her er foreslaaet 7 pCt. til Arbejdernes Børn. Og der er fremdeles den Bestemmelse, at Understøttelsen til Arbejderens Enke og Børn ikke maa overstige 35 pCt., medens Embedsmændenes Enker og Børn som bekendt faae 12½ pCt. eller ⅓, i Stedet for efter dette Forslag, 14 pCt., og Understøttelse til Børnene maa, hvor mange Børn der end er, ikke overstige, hvad Enken faar. Altsaa Embedsmændenes Enker og Børn kunne tilsammen kun faae 25 pCt., medens det er foreslaaet, at Arbejderens Enke og hendes Børn skulle have 35 pCt. Der er her paa dette Lovforslag en enkelt Paragraf, hvor dette vil kunne faae adskillig Beskyndning. Det er § 23, hvor der er Tale om Arbejdere ved Statsinstitutioner, der vil det oftere kunne se, at en Arbejder eller en Arbejderformand i Virkeligheden har en større Indtægt end de lavere lønnede Embeds- og Bestillingsmænd, som ere pensionsberettigede, og der vil Forholdet altsaa være dette, at hvis en saadan Arbejder, Arbejderformand eller en Saadan, som kan gaa ind under denne Lov, og som ansat i denne Statsinstitution kommer til Stade og dør paa Grund af et Ulykkestilfælde, saae hans Enke og Børn højere Understøttelse, end hvis han havde været pensionsberettiget, og det forekommer mig at være en Bestemmelse, som man maa tage Hensyn til. Jeg gjør ikke dette gjældende, for at gjøre Indvendinger mod Størrelsen af den Understøttelse, som Lovforslaget vil give Arbejdernes Enker og Børn. Min Embedsstilling medfører, at jeg har saa Meget at gjøre med Enker og Børn, at jeg har den største Sympathi med Alt, hvad der kan gjøres for dem, men jeg har kun villet gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at denne Lov maa medføre en Konsekvens med Hensyn til Pensionsloven for Embedsmænd, thi det forekommer mig, at man ikke ved denne Lov kan vedtage Bestemmelser, som medføre, at ikke-pensionsberettigede Arbejdernes Enker og Børn ville blive bedre stillede end pensionsberettigede Embedsmænds Enker og Børn. Naar det derimod er blevet gjort gjældende, at Embedsmænd ere forpligtede til at sikkre deres Enker ⅓ af deres Indtægter i Livsforsikringsanstalten, synes det mig at være aldeles uberettiget, thi den Ret medfører ogsaa en Forpligtelse. Det er Noget, som Embedsmanden ligesvem kjober med en Del af sin aarlige Indtægt, saa det behøver han slet ikke at sige Tak for; det er en Ret, som han selv har tilkjøbt sig, og det kan ikke sammenlignes med den Understøttelse, som gives efter dette Forslag. Derimod indbringer jeg, at der er Forskjel, forsaavidt som Understøttelsen til Arbejderens Børn kun kan

gives indtil deres 15de Aar, medens Embedsmændenes Børn kunne faae Understøttelse indtil deres 18de Aar; men denne Forskjel er vel ikke større, end at den ogsaa kan forsvares ved Forskjellen mellem den Forpligtelse, som Staten har overfor sine Embedsmænd, og den Humanitetsforpligtelse, som den her paatager sig overfor Arbejdernes. Ellers kunde der ogsaa ske Udligning paa dette Punkt; men ogsaa, selv om man ser hen til denne Forskjel, mener jeg, at hvis denne Lov vedtages, bliver der med Hensyn til Arbejdernes Enker og Børn gjort Mere for dem fra det Offentliges Side end for Statens Embedsmænds Enker og Børn.

Martensen: Da et lignende Lovforslag i Fjor forelaa, udtalte jeg nogen Betænkelighed ved, at det ogsaa søgtes gjort gjældende for Søfart og Fiskeri. Jeg har fremdeles disse Betænkeligheder. I Fjor var der ikke i Forslaget Oplysninger om, hvor mange Ulykkestilfælde der vare forefaldne i disse Næringsveie. Det er Tilfældet i Aar, og jeg er fuldstændig enig med den høitærede Minister i, at de ere saa tynde og usikre, saa at man ikke kan bygge Meget derpaa, men man kan dog ved Hjælp af dem komme til en nogenlunde Beregning af, hvorledes denne Byrde vil falde paa Søfarten under visse Omstændigheder. At Oplysningerne ere meget mangelfulde kan man slutte deraf, at efter dem skulde der i hele den danske Handelsflaade i Aaret 1887 kun være forefaldet et eneste Ulykkestilfælde, som havde medført Invaliditet. Jeg tror, at man kan forudsætte, at der er forefaldet mange flere. I alt Fald mindes jeg fra min Virksomhed mellem Søfart og Fiskeri i Snejevis falde ned og brækte Arme og Ben, saa det skulde være mærkeligt, om der et Aar kun skulde være forefaldet et eneste Ulykkestilfælde. Jeg antager, at det er sandsynligt, at der er forefaldet en Del flere Ulykkestilfælde. Jeg kjen-der den Maade, hvorpaa disse Oplysninger ere tilveiebragte. De Oplysninger, der ere komne til Stede i Ministeriet, bero for en stor Del paa, hvad Hovl og Ber kan huffe. Naar man blot vil tage det Antal Ulykkestilfælde, som er opført for Søfart, og forsøge det med det lille Antal, som er opført for Fiskeri, og naar man bruger de Beregninger, som findes i Anmærkningerne til Lovforslaget, vil man se, at naar det Beløb, som skal bruges, 180,000 Kr. aarlig, skal lægges paa Arbejdsgiverne indenfor disse Virksomheder, saa vil det, naar der er Tale om en Handelsflaade paa 270,000 Tons, altsaa blive ca. ⅓ Krone pr. Tons, som skal indredes. Det er en saa kolossal Afgift til